

STC 16/2020, de 28 de gener

Inconstitucionalitat per vulneració de la legislació bàsica en matèria retributiva
(accés al text de la sentència)

En aquest cas **s'analitza la constitucionalitat d'un precepte autonòmic que establia la recuperació dels conceptes retributius deixats de percebre com a conseqüència de l'ajust retributiu dels exercicis 2013 i 2014**. El precepte preveia que el 100% d'aquests imports es recuperessin entre els anys 2019 (els del 2013) i 2020 (els del 2014).

El recurs d'inconstitucionalitat denuncia infracció de la legislació bàsica, en concret de l'art. 23 del *Real Decreto-ley 24/2018, de 21 diciembre, por el que se aprueban medidas urgentes en materia de retribuciones en el ámbito del sector público*, i també indirectament del títol competencial de l'Estat reconegut a l'art. 149.13 de la *Constitución Española* (CE).

L'art. 23 del *Real Decreto-ley 24/2018* regulava la possibilitat que les administracions que haguessin minorat les retribucions dels seus empleats en quanties no exigides per les normes bàsiques de l'Estat, o que no haguessin aplicat els increments retributius màxims previstos per les lleis de pressupostos generals de l'Estat, poguessin restablir les quanties vigents abans de la minoració, o les que corresponguessin fins assolir l'increment permès per les lleis de pressupostos, **sempre que complissin els objectius de dèficit i deute, així com la regla de despesa, en els termes establerts a la Ley Orgánica 2/2012, de 27 de abril, de Estabilidad Presupuestaria y Sostenibilidad Financiera**.

En primer lloc, **el TC examina si aquest article s'ajusta a l'ordre constitucional de competències. I argumenta que sí ja que no es mou del nucli d'allò que és bàsic**, perquè és una mesura dictada en el marc general de política econòmica, i perquè es refereix al volum total de les retribucions corresponents a cada grup i no a la retribució de cadascuna de les persones afectades.

És evident, diu el TC, que hi ha una contradicció formal insalvable entre els dos preceptes en discòrdia, ja que la norma autonòmica es limita a ordenar la recuperació dels conceptes retributius deixats de percebre el 2013 i el 2014, ometent els criteris als quals expressament es refereix la norma estatal de contrast, i amb això infringeix el caràcter condicionat de la possibilitat de recuperació retributiva. Ha quedat acreditat que les condicions que la norma bàsica imposava amb relació al compliment dels objectius de dèficit i deute i la regla de despesa no es complien en el cas d'aquesta comunitat autònoma.

El TC declara doncs la inconstitucionalitat i la nul·litat del precepte autonòmic. No obstant, en modula els efectes pel que fa als imports ja abonats als empleats públics (els deixats de percebre el 2013 i abonats el 2019). Aplica doctrina consolidada (per totes, STC 156/2017, de 21 de desembre, FJ 4), i decideix que la declaració de nul·litat no pot afectar a les situacions jurídiques consolidades, que són aquelles establertes per actuacions administratives fermes o bé les que en via judicial han sigut decidides mitjançant sentència amb força de cosa jutjada. En canvi, la declaració d'inconstitucionalitat no requereix de modulació d'efectes respecte dels imports encara no abonats.